

לם שהיא תגלית השנה, אחרי שהופיעה לצד לורנס אוליביה במועד הדין.

„זה היה חוסר אחריות מצידם להמטיר שבחים כאלה עלי ועל עוד כמה בנות גילי באותה תקופה. הדבר עשוי לעלות לראשן של עלמות צעירות שהן עדיין בוסר, ועד אשר הן מגלות שבצעם לא דעת המבקרים ולא דעת האופנה קובעים את העתיד, אלא הכשרון האמיתי, מסתבר להן שאיחרו כבר את הרכבת.“

שרה מיילס אינה נמנית על המאחרות. בגיל 14 עזבה את החווה המטורפת והתגבשה לאקדמיה המלכותית הימית, להמללת לאמנויות הבימה, כשהיא משקרת עזות מצח בקשר לגילה. ג'ון גיל-גוד התפעל מכשרונה, לורנס אוליביה הזמין אותה לסיוריה הראשון, ואחר כך דילגה בקלילות מבמאי משובח אחד ל-שני בכמה מן הסרטים החשובים של העשור הקודם.

היא עבדה עם לוסי בהמשרת, עם אנטר-נונגי ביצורים ועם דייוויד לין בבחנה של רייאן. כשנדמה היה לה כי אינה ממצה את עצמה בקולנוע, פרשה לימך שלוש שנים תמימות, ועסקה בתיאטרון. וכאשר נדמה היה לה שבני גילה (היא כיום בת 31) מעיפים אותה, נישאה לבלוט שהוא מבוזר ממנה ב-17 שנים.

מורדנית מורדנית. בסופו של דבר, מסתבר שהטקטיקה שלה הצליחה. היום מזכירים את שמה בהקשר לכל תפקיד שמן שמתעופף באופק, ובלוט מחייך בלגלוג קל לכל השמועות: „שחקן משול לדב הרואה לפניו המון זבובים ואינו יודע איזה מהם מותר לבלוע.“

אלא שגם גורלו שלו, כבמאי מתחיל, אינו קל יותר: „המון דברים חסרים לי עדיין.“ הוא מודה וזוכר בערגה בדייוויד לין ופרד זימן עימם עבד בעבר. „אבל לפחות אני יכול לומר בשקט שאני מבין למה התכוון התסריטאי במה שהוא כתב.“ מובן שאת התסריט כתב בעצמו.

לאילי ההון השולטים על התעשייה האנגלית יש כנראה פחות פיקפוקים בקשר למה שמסוגל בולט לעשות כבמאי. ההור כחה: ליידי קארולין לאחב הוא סרט הי יוקרה של אנגליה לשנה זו. הן מבחינת כבוד והן מבחינת תקציב.

אחרי הכל, כנראה שיש משהו בתיאוריה של בולט האומרת שליידי קארולין

אשה מייקס
— ללא תקווה

היא גיבורה מורדנית המורדת בתורה וי מתנהגת כראות עיניה בניגוד למוסכמות, ייחד עם זאת חייה בתורה מלאת גינוני טקס ותלבושות פאר. משום כך היא תדיר בר אל כל שכבות הציבור. נחכה ונראה.

סרטים

סמים זה לא צחוק

בלשים באים להארלם היה כוכור פאי רודיה על סרטי פשע, כאשר שני גיבוריו, בלשים כושים של משטרת ניו-יורק, נוב רים בזריות רבה בתוך העולם התחתון על כל הזרועות הפשוטות בתוך הארלם הכושית, ומצליחים בדרכס המיוחדת במינה להגיע להישגים חקירה משטרית נורמלית לא היתה משיגה לעולם. הסרט היה להצלחה קופתית גדולה כל-כך, ששני השחקנים הראשיים שבו, רימונד סנט ז'אק וגודפרי קאמברידג' נשכרו מיד ל-צילם המשך, מתוך תקווה שהקהל הכושי

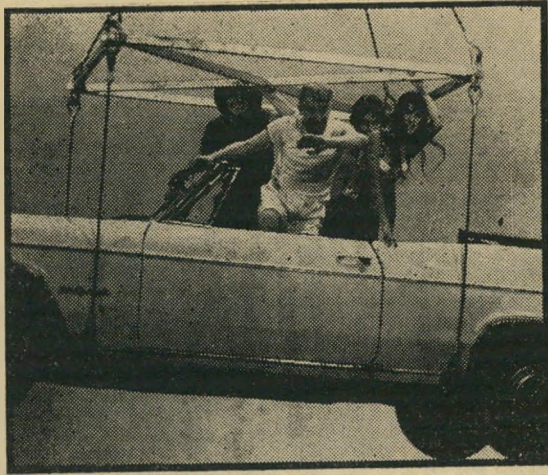
דה פינס נושך את זנבו

מעל עץ תלוי (אלנבי, תל-אביב, צרפת) ההעתק המוצלח ביותר של דונאלד דאק בעולם הסרטים הלא מצויירים, הוא הצרפתי לואי דה-פינס. התקפות הזעם שלו, ערמומיותו המוגזמת ואנוכיותו התהורית, הם מירשם בטוח להצלחה קופתית בצרפת. בדרך כלל גם בארץ. אלא שהפעם החליט הבמאי סרג' קורבר להכניס את הברווז האנושי המשתולל לתוך כולב ולכבוש אותו למרחב מוגבל עד כדי כך, שאין לו המקום וההזדמנות להראות את כל מיגוון התעלולים, בעזרתם רכש את לב הצופים.

דה-פינס הוא הפעם קבלן מולטי-מיליונר שנוהג במכור ניתו במהירות מופרזת בלילה, ובטיבוב מסוכן הוא עף מן הכביש לתוך תהום. למזלו הוא נעצר על צמרת של עץ, הצומח באמצע הצוק, ונשאר תקוע בין מים וארץ, או ליתר דיוק בין הכביש המתפתל עשרות מטרים מעליו, והים המגולגל גליו, עשרות מטרים מתחתיו. דה-פינס אינו בודד בצרתו — במכונית עימו שני טרמפיסטים, צעיר אלמוני (אוליביה דה-פינס, בנו של הכוכב הראשי), ואשתו של קצין בדימוס קנאי לחשית (ג'רלדין צ'אפלין).

רובו של הסרט מתרחש כמובן בתוך המכונית, עם הרבה מאד מצבים החוזרים על עצמם, ואם הרבה מאד צילומים המתרחקים מן המכונית שעל העץ, אשר מטרתם להוכיח כי אמנם תלו מכונית כזאת במיוחד בשביל הסרט, ולא השתמשו בתכסיסי אולפן. לקראת הסוף, מתקיים

דה פינס (בלבן) : דונאלד דאק אנושי

מיבצע ההצלה המזכיר דוגמאות מוצלחות הרבה יותר של קרנאבאליים המתרחשים סביב הצלת נפגעי טבע (למשל „נבל היה האיש“ של בילו וויילדר).

בסופו של דבר, העניין היחיד שיכול להיות בסרט זה, היא ההזדמנות לראות את דה-פינס מתנהג במשך כמה נעעים ברצינות ושוכח את חובתו הנצחית להצחיק: אם יש בכך הצדקה מספקת לסרט שלם, זה כבר ענין אחר.

הפשע בכל

זאת נושתלם

האירגון (מוגרבי, תל-אביב, ארצות-הברית) — זוהי השלישית בסידרת חקירותיו של המפקח טיבס (סידיני פואטיה) שאמנם לא זכו לשבחים גדולים מצד הביקורת, אבל כפי שזה קורה לעתים, הלך הקהל לראות על אף ולמרות הביקורת. טיבס הוא סגן במשרת סגן פראנצ'סקו (זו שהעסיקה את בוליט ואת הארי המזוהם). לאחר חקירות צנועות יותר, נוטל על עצמו הפעם להתמודד עם כל אירגון הפשע הבינלאומי, שהוא כידוע האירגון החביב ביותר לאחרונה על הבד, אחרי הצלחת „הקשר הצרפתי“ ו„הסנדק“.

כל העניין טובב על תבורת צעירים שנפגעו בצורה זו או אחרת מן המיסחר בסמים ומחליטים לצאת נגד מפיצי-הם בחוף המערבי. לשם כך הם מגייסים את עזרתו של השוטרי הישר (טיבס) ומתוך ידיעה ברורה שלא כל השוטרים כמוהו, הם דורשים ממנו שלא ישתף בתוך מאבקם אף אחד אחר מלובשי המדים. הבמאי דון מדפורד מקטש את הסיפור בכמה רציחות קשוחות, במעי שה שוד לוליני, ובתנועה דקתנית, ברגל וברכב, שמטרתה העיקרית היא להסתיר בקצב שלה, את העובדה שסיבותיה מטושטשות למדי. המסקנה הסופית של הסרט תואמת בעצם את מוסר ההשכל של כל סירטי הפשע בתקופה האחרונה: החברה חסרת ישע מול „האירגון“ שדואג למחוק את עקבותיו, ומנהיגו האמיתיים אינם נפגעים לעולם. כאשר רואים שוב את המשטרה שכמה מנציגיה,

פואטיה ונורת: הפשע משתלם

(אם כי בסרט אין מצביעים בבירור מי הם) משתפים בוודאי פעולה עם העולם התחתון, את אנשי האירגון עצמו הפועלים בעילות של בעלי-עסקים ממולחים ואת האזרחים הפשוטים הנשחקים ללא תקווה בין השניים, מתחיל להתעורר חשד קטן בלב: פעם טענו שהפשע אינו משתלם, היום אם מתבוננים היטב וצריך לבחור לצד מי להיות, נדמה שבכל זאת צד הפשע משתלם יותר. וזה מוסר השכל עצוב מאד.

לבעוט כאוות הנפש בסרטים, אז מה יהיה הסוף? מעין יקחו נבלים?

תדריך

תל-אביב

*** יום א' הארוז (סטודיו, אנגליה): סרט עצוב על אנשים בודדים החושבים, לפעמים, שקצת אושר עדיף על לא-כלום. גלנדה ג'קסון ופיטר פינג' במישחק משכנע בבימויו העדין של ג'ון שלזינגר.

*** מה נישמע דוק? (פארה, ארצות-הברית): מצחיקון הכולל סקירה הבוייה של תולדות תכסיסי הצחוק כפי שגילמדו וחוקו בהצלחה על ידי הבמאי פיטר בוגדנוביץ.

*** המכונית שלי (פריס, צרפת): ז'אק טאטי במצחיקון בסיגנון אישי: מכונית נמצאת בדרך לאולם הצגה

באמסטרדם ובדרך קורה לה הכל, בתוך כך גם אחד התיאורים המשעשעים ביותר על נהגי פריס.

ירושלים

*** השיטה ההולנדית (אורנע, קופרודוקציה אנגלית-גרמנית): מותחן ב" תעלות אמסטרדם, עם עשר דקות מרהיבות של רדיפה בסירות.

*** מוסטי (עדג, ארצות-הברית): סופר ומעניין על שדרן פופולרי, קלינט איסטוד אליו נדבקת נערה מזורה, גיסיקה וולטרס.

חיפה

*** דקאמרון (חג, איטליה): אחד המוצרים המבריקים ביותר לקולנוע, פאר זוליני צוחק מחולשות האדם ויוצר תמונות הדומות לציורי קיר עתיקים.